ина VI· Варна, 1 Юний 1942 год. Бр. 11

Християнска защита

РЕДАКТИРА КОМИТЕТЪ
Отговоренъ редакторъ:
Протоиерей П. Икономовъ

Статии, съобщения, обявления и пр. да се изпращатъ до редактора на в. „Хр. Защита" ул. „Полков. Минковъ" № 24—Варна

Всички суми за вестника да се изпращатъ до касиера на св. Митрополия — Варна

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ" въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Годишенъ абонаментъ 20 лв. предплатени. Отдѣленъ брой струва 1 левъ. | ИЗЛИЗА 2 ПЖТИ МЕСЕЧНО. | За обявления се плаща по споразумение.

Протоиерей П. Икономовъ

Нѣма Богъ!

Да не мислишъ, че ти си първъ, който казвашъ тия думи. Преди 3000 години, царь Давидъ съ тия думи е почналъ да пише 13 псаломъ: „Каза безумниятъ въ сърдцето си: Нѣма Богъ!" Правъ е билъ, защото никога тия думи не сж излизали изъ устата на мъдреци, добродетелни мжже или изъ устата на героитѣ, които съставятъ цвѣта на човѣшкото общество.

Но съ каква цель казвашъ тия думи? Да не би съ мисъльта, че посрѣдствомъ едно таково твърдение, ти ще станешъ по-добъръ, по-добродетеленъ, по-благороденъ? Азъ мисля тъкмо обратното т. е. че друга ти е смѣтката. Да не би да сжществува, тамъ горе, на небето, нѣкоя сила, която има властъ да те накажи? Тая мисъль, че сжществува единъ Богъ, те смущава и като така, добре е да се махни.

Нѣма Богъ! — Кога казвашъ тия думи? Кога си боленъ ли? Когато страдашъ отъ нѣкоя неизцѣрима болесть ли? Когато си въ опасность ли? Когато чувствувашъ, че смъртьта е близу ли? Когато си претърпѣлъ нѣкоя несполука въ живота? Не! Обратното! Само тогава, когато се почувствувашъ веселъ, жизнерадостенъ, когато бждещето и щастието ти се усмихватъ! Отъ кога свѣтъ свѣтува, човѣцитѣ сж вървали въ Бога и тая вѣра сж я имали най-голѣмитѣ умове — гениитѣ [illegible] отъ начало и до днесъ. Ти искашъ да кажешъ, че си по-мждъръ отъ всички хора въ всички времена и въ всички страни, отъ всички стари и нови гении, езически и християнски, отъ всички благовъзпитани и благородни души, отъ всички ония, сж си дали живота за благото на ближнитѣ си.

Нѣма Богъ! На какво се осланяшъ ти, когато твърдишъ това? На даннитѣ, които ти ги дава науката ли? Но, владѣешъ ли ти всички данни, що науката дава? Изследвалъ ли си ги съ всичката сериозность и обективность? Преценилъ ли си добре всички научни твърдения?

Ето, напримѣръ, науката поддържа, че материята е инертна, и че едно тѣло, оставено на покой, не може само по себе си да се раздвижи. Така поне твърдятъ всички и, сигурно е, че нѣма да кажешъ противното. Ако това е истина, подържана отъ науката, освѣтли ме тогава, какъ става, че въ небеснитѣ пространства нѣма нищо неподвижно, а всичко се движи. Обясни ми, моля ти се, движението на безбройнитѣ небесни тѣла.

Действително, милионни небесни тѣла безшумно пжтуватъ и то въ една съвършенна хармония, като се въртятъ и около осьта си и около други тѣла. Тамъ цари една неизказана дивна хармония. Какво можешъ пъкъ каза за бързината, съ която тѣ се движатъ? Земята бѣга около слънцето съ една бързина отъ 28 клм. на секунда, или 1680 клм. на минута, или 100,000 клм. въ часъ, или съ 2,400,000 клм. въ день. И въ това време, дори и слънцето очертава около една неизвестна точка — една крива, съ единъ радиусъ тъй обширенъ, щото изглежда по-скоро една права, отколкото една крива, като бѣга съ една бързина отъ 10 клм. на секунда, или 36,000 клм. на часъ и близу единъ милионъ километри на день. На какво се опиратъ милионитѣ небесни тѣла, когато играятъ своя вълшебенъ танцъ? На нищо! Тѣ играятъ въ обширнитѣ голи пространства, въ пустотата. И не забравяйте и тяжестьта имъ. Само слънцето има една тяжесть отъ 2,000,000,000,000,000,000,000,000,000,000 кгр. Кажи сега, каква е оная сила, която е турила въ движение една такава огромна тяжесть и я държи въ едно непрестанно движение отъ 10 километри въ секунда?

Спри се и помисли още, че срѣдъ тоя огроменъ кадрилъ, танцуванъ отъ [illegible]000,000 звезди, минаватъ 17 милиона комети, всѣка играейки своето хоро, [illegible] обаче да смущава ни най-малко [illegible]ила, който играятъ всички други [illegible] — тѣла и комети? Зная, че ти имашъ само единъ отговоръ, съ който мислишъ, че можешъ да си обяснишъ това велико чудо.

Кой е поставилъ въ небеснитѣ тѣла тая сила, която привлича еднитѣ къмъ другитѣ, и която, тъкмо въ момента, когато би трѣбвало да захвърли еднитѣ върху другитѣ и ги строши, ето че заведнажъ е неутрализирана отъ една противна сила, още по-огромна и още по-чудна, отъ едно истинско небесно чудо. Кой е поставилъ въ вселената това чудесно равновесие, което се появява, сигурно, не е отъ една всемирна неподвижность, а напротивъ отъ едно непрестанно движение? Кой най-после е създалъ въ пазвата на ония необятни пространства тая красота, тоя редъ, тая сила и особенно това чудо на механиката, геометрията и изчисленията, която изпълва съ удивление всички, които я съзерцаватъ? „Нѣма съмнение, че Богъ сжществува" — казва Neuton и като него говорятъ всички гении на науката: Copernik, Kepler, Galileu, Descartes, Leibnitg, Eucler, Clarke, Flamarion и др. Сжществува това убеждение у тия хора, които сигурно не сж си го създали подъ влиянието на момента и чувствата, като поетитѣ, а отъ цифри и геометрични теореми.

Науката е разумна и твърдятъ, че нѣма явление оезъ причина. Ето, всѣки отъ насъ има душа. Тая душа трѣбва да си има свой произходъ. Отъ где е произхода ѝ? Кой я създалъ, ако не Богъ? Чувствувамъ, че душата е въ мене; но все тъй добре чувствувамъ, че тая душа не е и не иде отъ мене. Защото тя ме владѣе, сжди ме и съ нейната сила ме издига или понижава. Тя ми казва: „Това нѣщо е вѣрно. Това нѣщо е фалшиво. Това дѣло е добро, а това лошо." Мисля, че си съгласенъ съ менъ, че не може да сжществува законъ безъ законодатель. Кой, прочее, е създалъ душата ми? Кой я поставилъ въ менъ и кой е поставилъ въ нея неумолими закони, които ме управляватъ? Нито човѣка, нито нѣщо човѣшко е могло да създаде човѣшката душа. Тая душа не може да дойде, освенъ отъ Бога. Тя има божественъ произходъ.

Ако Богъ не сжществува, то горко на индивида, горко на семейството, горко на обществото.

Когато безбожието свие гнѣздо въ семейството, заедно съ него влизатъ и страданията, и лишенията, и нещастията, и опропастяванията.

Отговори сега, приятелю, не е ли истина, че безъ Богъ не може, че Богъ трѣбва да сжществува?

СЛЪНЦЕТО, което освѣтлява всичко, ще бжде за тебъ божественъ даръ, ако творишъ. Истински живѣятъ само тия, които творятъ. Другитѣ сж само сѣнки, които се рѣятъ по земята — чужди на живота. Всички радости въ живота сж радости на творчество: любовь, гений, дѣло.

Роменъ Роланъ

НИКОГА не допущай, щото ти самиятъ или нѣкой другъ да разколебае твоето довѣрие въ самия тебе или да унищожи твоята сигурность въ самия тебе, защото това е основата на всѣко голѣмо дѣло.

Марденъ

Искашъ ли да се спасишъ, стой въ църквата, и тя ще те пази. Църквата е ограда; ако си въ тази ограда, то нѣма да те закачи вълкъ, ако излѣзешъ вънъ отъ нея, то ще бждешъ грабнатъ отъ звѣра. Не се дѣли отъ църквата, защото нѣма нищо по-силно отъ нея. Тя ни е надеждата, тя ни е спасението.

св. Иоанъ Златоустъ

НАЧАЛО НА БЪЛГАРСКАТА КНИГА

Черноризецъ Храбъръ повествува, че първитѣ срѣдства у славянитѣ за писмено отбелязване на мислитѣ били нѣкакви *черти и рѣзки*. Какви сж били тия знаци, не знаемъ. Но тѣ не сж нито северо-германскитѣ *руни*, както предполагаха нѣкой слависти, нито знацитѣ на славянската глаголица, както допускаха други. Храбровитѣ „черти" и „рѣзки" сж били обикновени условни знаци, съ които непросвѣтени люде си служатъ и днесъ въ практическия животъ.

Следъ покръстването си нашитѣ прадѣди изобразяваали речьта си съ гръцки и римски букви „безъ устроение" — както попадне. Това твърдение на Храбра се подкрепя отъ познати намъ исторически факти. Славяно-българитѣ били въ постоянна връзка съ византийцитѣ и имали възможность да изучатъ гръцкото писмо, особено ония отъ тѣхъ, които били въ по близки отношения съ културнитѣ срѣдища на Византия: Цариградъ, Солунъ, Корсунъ и др. Това се налагало, както отъ търговски, тъй и отъ религиозно—културни нужди. Такива нужди налагали на нѣкои западни славяни да се упознаятъ съ латинската азбука и писменость.

Българскитѣ ханове и тѣхнитѣ сподвижници сигурно сж знаели гръцки езикъ, който билъ необходимъ въ политическитѣ имъ сношения съ Византия. Писмени договори между български и византийски владѣтели били сключвани въ 756 и 773 г. — писани на гръцки. Гръцката книга намѣрила широко приложение, откакъ, царь Борисъ, следъ колебания между Цариградъ и Римъ, миналъ окончателно къмъ източната църква.

Но нито гръцката, нито латинската азбуки могли да предадатъ точно звуковетѣ на словесно-българската речь. Неудобството да се пише съ чужди азбуки, премахналъ св. Кирилъ съ стъкмената отъ него старобългарска азбука, нагодена споредъ фонетичнитѣ особености на нашата родна речь, въ 885 г.

Отъ тая година започва българската книга. Тя е начало на българската писменость.

Презъ тая епоха добиватъ писменость и други народи, благодарение голѣмото усърдие на римската църква да ги покръсти и да наложи своето културно и политическо влияние надъ тѣхъ. Систематични усилия за покръстване на съседни народи прави и Византия — съ сжщитѣ домогвания, каквито има и Римъ. Но Царь Борисъ, като приема християнството по източенъ обредъ, бърза да извоюва за своя народъ национална църква, съ богослужение на *старобългарски езикъ*. Докато чехи, моравци, панонци и други славяни, съ приемане на християнството, възприеха и латински езикъ въ църквитѣ си. Борисъ съ своитѣ схващания за национална църква и книжнина, изпревари съ вѣкове разбиранията не само на съседитѣ си, но на кралетѣ на западнитѣ народи. Испанци, франки, германци и др. едновременно съ покръстването приемаха безропотно латински езикъ въ богослужението, който бѣ наложенъ и като официаленъ езикъ въ цѣла западна Европа. Въ България се утвърди говоримия славяно-български езикъ и въ църквата и въ богослужението и въ държавнитѣ учреждения.

Съ своята книга на новъ разбранъ за народа езикъ България прави една културна революция въ IX в. като разбива едно затвърдено вече убеждение, че Богъ може да се слави само на три езика: еврейски, гръцки и латински. Старобългарскитѣ писатели извоюваха на живата народна речь такива права, каквито тя доби въ Германия, чрезъ реформацията на Лютера, следъ 700 години, и каквито тя нѣма въ католическия Западъ и до днешенъ день.

Въ 1190 год. папа Инокентий III. заповѣда да изгорятъ превода на Библията на старо-френски езикъ. А 300 години преди това просвѣтениятъ Константинъ Преславски призовава славянския родъ да се просвѣти чрезъ родна речь, защото — казва той — „ако слушате словото на чужди езикъ, то е като да слушате гласа на меденъ звънецъ".

Обаянието на България отъ *родната книга* е толкова голѣмо, че Черноризецъ Храбъръ има самонадѣяностьта да заяви на гърци и гъркомани, че славянската книга е по-света и по-достойна за почить, защото е дѣло на светъ мжжъ, а гръцката е дѣло на поганци.

Съ такива решителни стжпки започва началото си българската книга. Тя прави усилия да се наложи на свѣта не само като равноценна на гръцката и латинската, но и да оспори тѣхното достойнство. Тя преследва не само благочестивата цель да даде просвѣта и да християнизира българскитѣ славяни, но и *да ги освободи отъ чужда културна зависимость*. Тя води борба срещу една пропаганда, която съ клевети и схоластични легенди за светостьта на тритѣ езика, иска да подцени новосъздаденото старобългарско писмо и да го отрече като грѣховна ересь.

Българската книга израстна въ борба за национална култура. И въ тая борба тя успѣ да издигне езика на „варваритѣ" въ *езикъ свещенъ* за огромната часть на славянството, па и за неславянскитѣ ромъни, които осемь вѣка пишеха и четѣха на старобългарски езикъ. Затова нѣма нищо преувеличено, когато поетътъ чрезъ устата на О. Паисия се провиква:

Че и ний сме дали нѣщо на свѣтътъ
и на вси славяни книга да четатъ.

Минко Геновъ

Когато си се явилъ на свѣта, ти си плакалъ, а всички около тебе сж се радвали. Направи така, че когато ще напущашъ свѣта, всички да плачатъ, а само ти да се усмихвашъ

Л. Н. Толстой

ОТЪ ВСИЧКО, що е за пазене, наймного пази сърдцето си, защото отъ него сж изворитѣ на живота.

(Притчи Солом. 4,23)

Още една напасть—адвентизма

(Продължение отъ брой 10)

Спасителя казва, че не е дошелъ да разруши, а да изпълни закона.

Какво значи да разрушишъ? Да разрушишъ стара кжща, значи да я съборишъ; ако пъкъ направишъ друга кжща, казвашъ, че съборихъ старата и направихъ друга, нова кжща. Ако пъкъ не я съборишъ, а само я ремонтирашъ и то коренно, така, че старата да е станала неузнаваема, казвашъ, че не я съборихъ, а коренно я ремонтирахъ, или я нагодихъ споредъ нуждитѣ си..

Спасителя не е отрекълъ 10-тѣ божии заповѣди, а ги е допълнилъ и то така и въ такъвъ духъ и размѣри, че за истинския християнинъ тѣ ставатъ излишни въ тая имъ форма. За да докажа това, ще процитирамъ гл. V. стр. 21 отъ св. Ев. Матея: *„Слушали сте, че бѣ казано на древнитѣ: „не убивай“, а който убие, виновенъ е предъ сжда“. Азъ пъкъ ви казвамъ, че всѣки, който се гневи на братъ си безъ причина, виновенъ ще бжде предъ сжда, а който каже на брата си: рака̂ (празноглавъ и смахнатъ), виновенъ ще бжде предъ синедриона (върховно сждилище), а който пъкъ каже: „безумнико“, виновенъ ще бжде за геената огнена“.*

Всѣко едно наше действие има две страни: субективна и обективна. Субективната т. е. намѣрението или мисъльта, която ни е завладѣла и която предшествува факта или самото дѣло и което въ сжщность е извора, и подбудителя на обективната страна т. е. материалната, видимата форма, въ която обличаме мисъльта и намѣренията си.

Ние се молимъ Богу да ни прости сторенитѣ грѣхове, съ мисълъ или съ дѣла. Моисеевиятъ законъ забраняваше грубия фактъ, напримѣръ, убийството, но не и мисъльта, която е подтикнала да го извърши.

Преди да убиешъ, ти си обмислилъ, а преди да си обмислилъ, ти си му казалъ, въ гнева си вече, безумецъ и още много други думи.

Една малка обида или сръдня не води още къмъ убийство, но все пакъ, всѣко убийство е предшествувано отъ едно особенно душевно раздразнение спрямо жертвата, раздразнение, противъ което Спасителя се обявява.

Стариятъ законъ забраняваше убийството, и всѣки, който не убиваше, бѣше добъръ предъ Бога, защото е почиталъ закона. Новиятъ законъ обаче го допълва и казва, че грѣхъ е да убиешъ тѣлото на човѣка, но много по-голѣмъ грѣхъ е духовно да го убиешъ

Защо? Защото всѣка обида влачи много зло и неприятности въ живота. Затова Иисусъ Христосъ казва, че не само не трѣбва да убиваш, но не трѣбва дори и да се сърдишъ, да се гневишъ, да обиждашъ съ думи хората, защото въ повечето случаи въ една такава обида или оскръбление се крие понѣкога и самото убийство.

Разсърдишъ ли се нѣкому, ти тръгвашъ вече по лошия пжть и си готовъ, ако нѣкой не те раздума, да извършишъ кой знае какви глупости.

Стариятъ законъ има характера на формализъмъ. Не убивашъ ли, ти си добъръ, въпрѣки че сърдцето ти клокочи отъ злоба, ненависъ и страшни мисли тѣ вълнуватъ. И понеже тия мисли не си можалъ да ги приложишъ по независящи отъ тебъ причини, то ти си остазашъ пакъ добъръ и честенъ.

Иисусъ Христосъ като психологъ и сърдцеведецъ не отмени, а одухотвори тая заповѣдь, т. е. не разруши заповѣдьта „Не убивай“, а одухотвори, като вля въ нея ново съдържание и по този начинъ я направи излишна въ тая ѝ форма. Стариятъ законъ е единъ видъ полиция, който стои вънъ отъ човѣка и го пази, за да не наруши нѣкоя заповѣдь и щомъ я наруши, той го наказва. Зная една вѣчна борба между човѣка и закона. Човѣкъ винаги е готовъ да наруши закона, а закона е готовъ да го накажи.

Иисусъ Христосъ изпъжда полицая и самъ сѣда въ сърдцето на човѣка и отъ тамъ командва. Става ржководитель на човѣка, урегуляторъ на живота му, очиствайки сърдцето и мислитѣ му отъ всички зли мисли и намѣрения.

Стариятъ дуализъмъ, борбата между човѣка и стария законъ е измененъ и замѣненъ съ една отлична духовна хармония, единство въ Иисуса и неговия законъ чрезъ средоточаване *„и вече не азъ живѣя, а Христосъ живѣе въ менъ“*, казва св. Ап. Павелъ. Щомъ Христосъ живѣе въ менъ, значи, че никаква зла мисъль не може вече да ме завладѣе и други му нищо лошо не мога сторя.

Стариятъ законъ забранява да увреждаме тѣлото на ближния си, Иисусъ Христосъ, обаче, забранява да увреждаме и душата му. Да не казвашъ на брата си *„безумнико“*, а трѣбва да го почиташъ, уважавашъ и духовно да го ценишъ. Въ преценката и уважението, съ които се отнасяшъ къмъ другитѣ, се състои човѣшината или хуманностьта, която Христосъ ни донесе.

Да бждешъ съзнателенъ, че и ти представлявашъ нѣщо, че и ти си ценность, и като такава, никой нѣма право и не трѣбва да те обижда. Такова едно убеждение дава сила и куражъ на всѣкиго, за да се стреми чрезъ трудъ, култура и нравственъ животъ да стане и той една оформена творческа сила.

Иисусъ иска всички да се чувствуваме човѣци, нравствено религиозни и закръглени личности и само тогава коренно ще се различаваме отъ животнитѣ. Мъчно понасяме тѣлеснитѣ повреди, но несравнимо по-мъчно понасяме обидитѣ, които засягатъ душата ни. *Ето, това е то одухотворяването и изпълнението на тази заповѣдь, осмислена и приложена отъ Иисуса.* Той, значи, не разрушава заповѣдьта, а е измѣня така, че тя става излишна въ тая си форма отъ стария законъ.

Въ идния брой ще видимъ, че и останалитѣ заповѣди (отъ 10-тѣ божий заповѣди), сж все така попълнени и одухотворени.

Протоиерей П. Икономовъ

БОЖЕ

Къмъ Тебъ отправямъ си сърдцето
и устремявамъ мисъльта,
ржце простирамъ къмъ небето
и прося азъ благодатьта.

Ти, който страда на голгота,
повесенъ върху дървенъ кръстъ,
съпжтствувай ни въвъ живота,
пази ни отъ човѣшка мъсть.

На всички мои братя, Боже,
закрилникъ винаги бжди.
На тѣзъ, що оскърбяватъ, Боже,
великодушно имъ прости.

Въ природата е на човѣка
къмъ ближниятъ си да грѣши.
Добъръ да бжде ще реши,
прощавай нинѣ и до вѣка!

свещ К. К. ЛИЛИНЪ

Печатница А. Пъндъклийски-Варна
ул. Панагюрище № 4—тел. 23-15

КОЛОНА НА ЛѢКАРЯ

Значението на хлѣба за здравето на зжбитѣ

Хлѣбътъ отъ пълно зърно заслужава да бжде предпочитанъ предъ направения отъ брашно, на което сж премахнати повече или по-малко трицитѣ, защото той съдържа всички минерални соли и витамини на житното зърно. За развитие и подържане на здрави зжби пъкъ ржженото брашно има предимство предъ пшениченото, защото съдържа освенъ по-голѣмо количество минерални вещества и следи отъ елемента флуоръ. Това обстоятелство е отъ особено значение, защото флоурътъ е антагонистъ (противодействуващъ) на магнезия и вследствие на това подобрява калциевата обмѣна, която играе основна роль въ образуване на зжбното вещество.

За да бжде хлѣбътъ здравословенъ, необходима е неговата киселинность, която често достига до 12—14 градуса, да не надминава 8 градуса. Тя не трѣбва, обаче, да бжде и много по малка, каквато не рѣдко се срѣща, защото намаляването на киселинностьта е причина за по-голѣма ферментация на хлѣба, която става въ устата, и за образуване на нови киселини, които оказватъ вредно въздействие върху глечьта на зжбитѣ. За избѣгване на това нежелателно положение проф. Шрьодеръ препоржчва да се прибавя въ хлѣба 1 на сто калциевъ фосфатъ. Това количество е нуждно, за да има въ устата достатъчно фосфати, необходими за процеса на ферментация на хлѣба, които иначе се отнематъ отъ глечьта на зжбитѣ.

Не по-малко значение за здравето на зжбитѣ има техника на печене на хлѣба. Приготвенъ отъ пълно зърно, той трѣбва да има твърда кора и еластична срѣдина. Такъвъ хлѣбъ предизвиква енергично дъвчене, чисти зжбитѣ и по този начинъ оказва предпазно действие противъ повреждане (наяждане-кариесъ) на зжбитѣ.

Д-ръ В. Бъчваровъ

Единъ и сжщъ създатель е направилъ мжжътъ и жената. Единъ образъ и подобие Божие иматъ мжжътъ и жената; еднакви права иматъ и една смъртъ и едно възкресение ги очаква. Полътъ предъ Бога нѣма значение, затова женитѣ не трѣбва да бждатъ отстранявани отъ събранието на свѣтиитѣ. И тѣ сж наследници на вѣчния животъ

св. Григорий

Свещ. Василий Т. Стаменовъ

СПАСИТЕЛНИЯТЪ ОБРАТЪ

Често пжти въ живота на природата ставатъ известни видоизменения, които ние, хората чисто и просто наричаме обрати. Случвало ли ви се е, обаче, нѣкога да наблюдавате нѣкое малко планинско поточе, което току що е излѣзло надъ земната повърхность? Нали тогава то, по силата на естествения законъ ще трѣбва само съ собствени усилия, провирайки се презъ канари и и следъ туй разливайки се като сребро по земни равнини, да си направи удобенъ пжть, за да влѣе водитѣ си въ нѣкоя по-пълноводна рѣка или море? И ето, то весело и засмѣно, съ игрива пѣсень на уста се спуща по стръмния склонъ надолу. Водитѣ му буйни и пѣнливи, съ шумъ се разбиватъ въ голѣмитѣ канари. Нищо особено не е въ състояние да попречи на неговия победоносенъ маршъ. Самонадеждно и горделиво поточето скача отъ скала на скала, провира се като змия между високата трева и бѣсно като хала най-после навлиза въ плитката долина. Но едва достигнало най ниската точка на равнината, тукъ става нѣщо неочаквано. Бързиятъ ходъ на поточето е възприпятствуванъ. Възвишение едно не му позволява да продължи пжтя си. Поточето разярено съ всички сили напира, та дано намѣри радостенъ изходъ, но не успѣва. Изтощено, то оттегля водитѣ си назадъ и въ неговиятъ животъ настжпва единъ голѣмъ обратъ. Глупаво преди, поточето добива мждрость, връща се обратно, заобикаля възвишението и доволно и примирено поема новия пжть надолу.

Сжщо такъвъ обратъ може да се забележи и въ живота на човѣка, но особено пъкъ въ живота на грѣшнитѣ и престжпни люде. И тѣхния животъ може да се оприличи на буйно планинско поточе. Първоначално, когато сж още малки, току що излѣзли на свѣта, тѣ сж чисти и невинни съ радостни сърдца и чисти души, свѣтли души. Но колкото повече възрастватъ, толкова по-дълбоко злото се вселява въ тѣхъ. Така постепенно започва бързо тѣхното падение. И тѣ като поточето въ младитѣ си години скачатъ отъ грѣхъ на грѣхъ, отъ престжпление на престжпление, докато достигнатъ най-после крайната точка. Една непреодолима сила тогава прѣсича и застава на тѣхния пагубенъ за душитѣ имъ пжть и съ тѣхния животъ настжпва обратъ. Пжтя на тѣхното падение е прекжснатъ и тѣ ще трѣбва да се обърнатъ назадъ, за да видятъ гибелното си минало, да почерпятъ отъ него поука и мждрость и да поематъ съ нови сили вече спасителниятъ пжть на трудния духовенъ подвигъ. Този обратъ играе ролята на спаситель въ живота на такива хора и съ право може да се нарече спасителенъ обратъ.

Мнозина сж тѣзи, въ чийто животъ ясно се очертава ролята на спасителния обратъ. Достатъчно е само да споменемъ за Мария Египетска, св. Ефрема Сирина, за Разколниковъ (герой на Достоевски отъ романа „Престжпление и наказание“), за да се увѣримъ, че действително сжществува единъ обратъ сждбоносенъ за живота и смъртьта, за спасението и оправданието на човѣка. Но особено ярко проличава този обратъ въ живота на Жанъ Валжанъ, герой на В. Хюго отъ романа „Клетницитѣ“.

Жанъ Валжанъ е беденъ, обаче честенъ човѣкъ. Съ голѣми усилия и неприятности той едва успѣва да изкара насжщния си хлѣбъ. Но за голѣмо злощастие настжпватъ лоши и безработни времена. Нѣмотията е потопила въ печалъ много сърдца и семейства. Разбира се тя не е отминала и Жанъ Валжана. Гладенъ, той отъ сутринь до вечерь обикалялъ улицитѣ да търси работа, та дано да препечели нѣкоя и друга пара поне за единъ хлѣбъ, но не винаги е ималъ това щастие. Често пжти съ клюмнала отъ черна мисъль глава, той е трѣбвало да се връща съ праздни ржце въ кжщи. И ето единъ день Жанъ Валжанъ не намѣрилъ пакъ никаква работа. Той добре знаелъ, че въ кжщи нѣма нито троха хлѣбъ и се е чуделъ какъ ще се върне съ праздни ржце. Вървейки така унило по улицитѣ, до него достигнала приятна миризма на добре изпеченъ хлѣбъ. Жанъ Валжанъ се обърналъ и видѣлъ на отсрещната страна на улицата една пещь, отъ която току що вадили прѣсенъ, топълъ хлѣбъ. Той за мигъ се запрялъ до фурната, погледналъ жалко къмъ топлия хлѣбъ и пожелалъ да отмине, но въ този моментъ ярко въ съзнанието му се очерталъ образа на неговата сестра. Тя като че ли го укорявала задето той се връща пакъ празенъ въ кжщи. Престжпна мисъль затъмнила сърдцето му и Жанъ Валжанъ заслѣпенъ, безъ много да разсжждава, съ единъ ударъ на ржката си счупва голѣмото стъкло, грабва единъ топълъ хлѣбъ и започва съ всички сили да бѣга по улицата. Спущатъ се подиръ него други хора, залавятъ го и го предаватъ на сждебнитѣ власти. Жанъ Валжанъ бива осжденъ на каторжна работа. Отъ този моментъ, обаче, започва и неговото бързо и страшно падение. За опитъ на бѣгство отъ каторгата, неговото наказание било увеличено съ още нѣколко години. Обаче това ново наказание не стреснало Жанъ Валжана. Напротивъ, той продължавалъ да прави нови нарушения на правилника, докато наказанието му бива увеличено на 19 години.

И ето, следъ 19 години, вратитѣ на каторгата се разтварятъ и пропущатъ единъ сломенъ и състарѣлъ човѣкъ съ жълтъ билетъ въ ржка. Това е престжпника Жанъ Валжанъ. Заслепенъ отъ силната свѣтлина, той се запира на пжтя, озърта се плахо наоколо, като че ли още не може да повѣрва, че вече е напълно свободенъ човѣкъ и колебливо поема изъ широкия друмъ на живота, за да търси своето изчезнало щастие. Съ зла и отвритителна физиономия изкри-

Душата на пастира въ днешно време

(Извадки изъ беседа, държана предъ свещеницитѣ отъ шуменската Духовна околия)

А какво да кажа за неразбранията на хората?

Безъ да чакашъ, безъ да искашъ, изкушенията идатъ, гнѣвъ и ядъ обзематъ сърдцето ти.

Но трѣбва да идешъ въ църква, трѣбва да служишъ, а какъ да служишъ ядосанъ? Не можешъ да се молишъ, душата не гори, не трепти. *Офицерътъ*, разгнѣвенъ, по-добре командва. Дисциплината става по строга. *Учительтъ*, когато се разгнѣви, прави бележки въ дневника, намалява поведение — дисциплината печели отъ това въ училището. *Обущорътъ*, разгнѣвенъ, навежда глава и работи по-усилено.

Така бива при всички занаяти.

А угриженията, измореният, за нѣщо разгнѣвениятъ и нервиранъ свещеникъ не може да изрече никаква молитва, не може да дига ржцетѣ си къмъ Бога безъ да лъже Самаго Бога. Гнѣвътъ извира отъ сърдцето, както иде отъ тамъ ласката и молитвата. Гнѣвътъ е първата форма на *умразата*. А Богъ е любовь и само кроткото и любящо сърдце може да говори на Бога въ светата наша служба, може да се моли. Защото свещеникътъ Божи въ никакъвъ случай не е *занаятчия*.

Боже мой, колко е́ трудно да си свещеникъ!..

*

Ами мжката, която ни причиняватъ чуждата неволя и беднотия, да не говоримъ за честната и лична беднотия и оскжденъ животъ на самия пастиръ!?

Гледашъ опърпана майка-сиромахкиня, осукващъ се, искашъ да й помогнешъ, а на самия тебе срѣдствата трудно постигатъ. Съ какво и какъ да й помогнешъ? И, като й дадешъ 50 100 лева отъ себе си или църквата, свършва ли това работа, прекратява ли чуждата неволя и лишения? Разбирашъ ти това и ти е мжчно, а си безсиленъ да помогнешъ, да го премахнешъ.

Ами ранитѣ, що нанасятъ на нашата душа съблазнитѣ и изкушенията? Лесно ли е въ днешното разгулно време свещеникътъ, човѣкъ отъ плъть и кръвь, да мине живота неизкушаванъ? Спомнете си оплакването въ този случай на самаго ап. Павла. Разгаря се плътьта, намена всѣки часъ *отъ съблазнитѣ и голотата. Богатството, парата*, сжщо неспирно мами очитѣ. А следъ тѣзи грѣхове напира върху душата най-силниятъ, срещу който трудно сж устояли и светии: *гордость житейская*..

Така, мои братя, вие сами виждате и знаете всичко това по-добре отъ мене,—азъ само напомнювамъ, вадя на показъ онова, което измжчва нашитѣ души, вие сами виждате колко много е обременена душата на съвременния свещеникъ! Удари, удари отъ всички страни!

*

А Христосъ Господъ стои надъ насъ, потънали въ житейски грижи, често огрубели, ядовити, недоволни, понѣкога озлобени срещу лични и църковни врагове, стои надъ насъ Господъ, умиланъ и тжженъ. „Какво правишъ? До кжде стигна? Какво направи досега отъ своя животъ? Ти огрубѣ. Ти се озлоби, ти се омърси цѣлъ цѣленичекъ. Ти се отчужди отъ Мене, а азъ те търся и те искамъ. Ела, сине, върни се! Върни спокойствието на душата си, успокой съвестьта си!"

—„Надъ тебе лежи голѣма отговорность и дългъ, — продължава да говори Господъ Иисусъ. —Защото ти нѣмашъ грижа само за себе си. На тебе сж повѣрени стотици и хиляди други човѣшки души, които сжщо трѣбва да приведешъ при Мене".

Да братя мои, Христосъ чука по всички врати и домове. Той бие настойчиво и по нашето пастирско сърдце, и най-много върху него!

Чука Господъ по измореното, измжчено, разсѣйвано и изкушавано отъ всички страни, на кръстъ разпъваното сърдце на съвременния български пастиръ.

*

Господъ Иисусъ още продължава да говори:

— Вие сте общественици. Вършите голѣми работи. Работите въ кооперации и задруги. Изграждате материалното благосъстояние на своитѣ енориаши, съселяни и съграждани. Помагате въ градежа на училища, читалища, здравни станции, градини, улици, дори мостове и пр. Спорите, понѣкога хитрувате, лъжете предприемачи и тѣ васъ, сждите се по сждилища за ламарината, кубето, за тухлитѣ, за прозорцитѣ и вратитѣ на читалището. Това вие наричате ревность.

— Но виждате ли, пастири мои, Мене ми трѣбва само вашето сърдце, душата ви, трѣбва ми вашата кротость, любовьта ви ми трѣбва...

— Вие, пастири мои, много знаете, всичко, което иска свѣта, вие го знаете и можете да го направите, разбирате вие *изтънко и политиката на държавата*, плановетѣ за материалното строителство на села, градове, държава, знаете сжщо да сждитѣ другитѣ и да имъ се присмивате. Всичко знаете вие и много можете, но азъ не ви питамъ за това, защото то не ми трѣбва. Азъ ви питамъ: кжде е душата ви? Какво направихте съ нея и съ повѣренитѣ много и много вамъ други души?

Жива ли е у васъ вашата собствена душа, бодра ли е? Вие сте я потулили, подритнали, забравили, заровили сте я въ грижитѣ за тѣлесния животъ на себе си, на домашнитѣ, на другитѣ.

Давате ли храна на душата?

О, чадца мои, душата на човѣка се храни само съ едно нѣщо — съ любовь, съ обичь! Защо държите нея, скжпата Моя душа у васъ, въ вашитѣ гърди, защо я държите гладна? Защо не любите човѣка? *Човѣка*, пастири?!

Знайте: надъ всичко, надъ свѣта, надъ небето и земята, надъ царствата и господарствата, надъ всички умувания, идеологии и философии, надъ гения на ума стои *геният на сърдцето*.

Едно е на потрѣбу: Трѣбва, чадца Мои, *трѣбва да се обича!*

п. Дошо

Защо комуниститѣ изгонватъ Христа?

Не много отдавна, въ края на 1937 г. Ярославски, който е известенъ като глава на съюза на безбожницитѣ, въ своята речь, следъ като се хвалилъ съ много победи и постижения на комунизма, намѣрилъ за необходимо да каже, че болшевикитѣ иматъ непобедимъ само единъ врагъ, — това е Христосъ.

Никога още не бѣ говорено така открито и не бѣ слушана толкова ясно тази страшна истина за сжщностьта на комунизма.

Очевидно тука сблъскването на комунизма съ християнството е тъй трагично сериозно, тъй болезнено, че неволно е изкочило това изобличително и опасно признание.

Обаче високото длъжностно лице на съветската власть не би рискувало съ откритата констатация на този фактъ, ако не бѣше увѣрено въ неговата безвредность. При голѣмитѣ успѣхи и победи на болшевикитѣ, включително и Европа, съборена и обърната въ прахъ, днесъ не може и не трѣбва да се придава особено значение на този фактъ, че е непобеденъ Христосъ, който е митическа личность, събирателно лице за всѣкакви мистификации.

Но трѣбва да се признае, че и за мнозина хора, сега Христосъ стана митическа личность, която олицетворява нѣкое остарѣло понятие или анахронизъмъ, и това има предъ видъ Ярославски. Защо тогава въ съзнанието на комуниститѣ, въ тѣхната практика и въ борбата имъ, Христосъ се явява като опасенъ и единствено непобеденъ противникъ.

Нима и самъ Ярославски не забелязва противоречието си, когато казва за победитѣ на комунизма по всички фронтове? Какъвъ сериозенъ противникъ може да бжде Христосъ, ако той е митическа личность? Въ какво е неговата опасность за комунизма, който побеждава навсѣкжде?

Презъ 1940 год. единъ чужденецъ, прекаралъ много години въ СССР, разправилъ на автора на тази статия за своитѣ интересни впечатления отъ тамъ. При посещението на единъ совхозъ (образцово съветско стопанство въ чифликъ), работницитѣ следъ завършека на работата въ поле, вмѣсто да си разотидатъ по домоветѣ си, се насочили къмъ една голѣма барака, въ края на селото. Чужденецътъ, отъ любопитство сжщо ги последвалъ. Оказва се, че това е било църквата: грубо направенъ олтаръ, нѣколко икони; свещеникъ-човѣкъ съ мжжествено лице и малка брада, облѣченъ въ селска обикновена дреха, изпреварилъ на конь чужденеца, служилъ въ църковна одежда направена отъ чувалъ. и се служило всенощно бдение въ навечерието на нѣкой голѣмъ праздникъ. „Никога, казва наблюдательтъ, не съмъ преживѣвалъ такова горещо молитвено настроение, каквото обхвана мене — чуждъ за тѣхъ човѣкъ". Съ такова настроение сж били проникнати всички тѣзи совхолзници, отъ които повече сж били млади хора, момци и моми. Мнозина отъ тѣхъ и следъ свършване на богослужението сж оставали въ църквата на молитва.

Въ управлението на совхоза на въпроситѣ на чужденеца бѣ заявено, че въ совхоза има доста „църковници", които до време не преследватъ, защото тѣ сж най-добри работници, благодарение на които совхоза се счита за единъ отъ най-добритѣ по изпълнение на правителственитѣ наредби. Никжде нѣмало толкова дисциплина, трудолюбие и добросъвестность

И все пакъ въ 1940 год. преди заминаването си, чужденецътъ се научилъ, че всичкитѣ църковници на този совхозъ сж били изгонени.

По-после този чужденецъ ми раз-

(следва на 4-та стр.)

вена отъ многото грѣхове, Жанъ Валжанъ плаши хората. Никой не иска да го приема или пъкъ да му помогне. На всѣкжде вратитѣ съ силенъ трѣсъкъ се затварятъ подъ носа му. Гладенъ и изнуренъ, Жанъ Валжанъ едва се влачи по прашнитѣ улици съ накипѣла въ душата злоба къмъ цѣлия свѣтъ. Понѣкога въ него гори желанието да притежава такава сила, че съ единъ ударъ да помете всичко, той веднага безъ особени угризения на съвестьта, би го сторилъ. Той вече не живѣе живота на хората, защото никой не иска да види въ неговото лице свой врагъ или ближенъ. Отритнатъ отъ всички, той обикаля села и градове, като се храни съ разни отпадъци и всичко друго, каквото намѣри.

Така, капналъ отъ умора, Жанъ Валжанъ пристига една кжсна вечерь въ малко планинско градче. Бързо похлопва на първата вратня и моли за подслонъ. Тукъ най-категорично му отказватъ. Тогава той похлопва на друга, но и тука му отказватъ. Озлобенъ, Жанъ Валжанъ похлопва на трета врата. Отвжтре се чува мекъ и приятенъ мжжки гласъ:

— Кой хлопа?

— Азъ съмъ престжпника Жанъ Валжанъ и моля за подслонъ.

Вратата тихо се отваря и на нея се показва добродушното лице на обичния пастиръ Биенвеню.

— Мога ли да зная какво търсите— запитва той Жанъ Валжана.

— Искамъ подслонъ и хлѣбъ — отговорилъ твърдо последниятъ.

— Изглежда, че сте много изморенъ, прашенъ, сигурно идвате отъ много далечно мѣсто—запиталъ пакъ епископа.

— Да, отговорилъ Жанъ Валжанъ отъ каторгата пристигамъ сега.

— Заповѣдайте, влѣзнете, поканилъ епископа Жанъ Валжана и го въвелъ вжтре въ кжщата. Веднага била сложена добра и приятна храна. Нѣщо повече, специално за него епископа наредилъ да се сложи сребърниятъ сервизъ. Следъ като се нахранилъ добре, Жанъ Валжанъ билъ поставенъ ди спи въ добре уредената стаичка на епископа, въ която се намирали сребърни свещници, съ които се осветявала стаята. Когато вече всичко утихнало и нощьта превалила, Жанъ Валжанъ станалъ, откраднал свещницитѣ и други скжпи работи и избѣгалъ. Но на края на града нощната стража го заловила и го върнала обратно при епископа. Епископа още щомъ като го видѣлъ, доближилъ се до него, усмихналъ се и съ бащински гласъ казалъ:

— Ти си забравилъ да вземешъ всичко онова, което азъ отъ сърдце ти подарихъ.

Стражата веднага следъ тѣзи думи на епископа оставила Жанъ Валжана и си заминала обратно. Тогава Биенвеню го запиталъ тихо, защо му сж тѣзи свещници и защо не ги е поискалъ отъ него. Той съ готовность щѣлъ да му ги даде, вмѣсто по такъвъ начинъ да ги взима. Всичко това покъртило дълбоко Жанъ Валжана. Нѣщо трепнало въ него. Една бурна вълна се издигнала въ неговитѣ гърди почти до задушаване. Съ сълзи на очи той падналъ въ нозетѣ на епископа безъ да може дума да продума. Въ този моментъ настжпилъ спасителниятъ обратъ въ живота на престжпника Жанъ Валжанъ. Той се изправилъ на краката си извадилъ свещницитѣ и тръгналъ да си отива съ коренно промѣненъ животъ. Но епископа взелъ свещницитѣ, подалъ ги обратно на Жанъ Валжана, като го помолилъ да ги приеме въ даръ отъ него. Отъ сега нататъкъ Жанъ Валжанъ започва да върши само добри нѣща и неговиятъ животъ протича тихо и спокойно, известенъ на всички като незлобивиятъ и услужливъ дѣдо Мадленъ.

Такъвъ е спасителниятъ обратъ. Той връхлетява въ известенъ моментъ отъ живота върху човѣка, измѣня насоката на неговия жизненъ пжть и устремно го насочва въ догонването на по-свети и спасителна цель. Той настжпва тъкмо тогава, когато нѣма абсолютно никаква надежда за изправление. Може би найнищожното на гледъ обстоятелство да предизвика спасителниятъ обратъ. Единъ погледъ, нѣколко думи, една сърдечна обноска понѣкога, сж достатъчни, за да спасятъ душата на единъ престжпникъ. Но всичко това става въ съгласие съ доброта воля Божия. Богъ дава възможность на всички да се спасятъ. Той по най-различни начини действува върху насъ, но зависи какъ ние ще възприемемъ всичко това. Въ известни минути настжпва едно просвѣтление въ живота на човѣка и тогава именно, ако нѣщо по-силно затрогне сърдцето и развълнува гърдитѣ, настжпва спасителниятъ обратъ. Тогава той пробужда заспалото съзнание, заставя мисловния погледъ да обгърне тъмното и грѣховно минало, прочистя като огънь сърдцето и душата и ги прави съкровищница на нравственостьта. Оказалъ найпосле такова огромно влияние върху престжпника, спасителниятъ обратъ вече отъ робъ на грѣха, го прави свободенъ човѣкъ на истината и свѣтлината и широко му разкрива дверитѣ на царството небесно. Царството небесно е наградата, която той допринася на човѣка.

Такава е благодатната роля на въжделания отъ всички спасителенъ обратъ въ живота на човѣка.

Qui aequo malis animo miscetur, est malu

Предизвиканъ отговоръ.

(Който равнодушно гледа злото, е лошъ.)

Въ брой 9 помѣстихме статия *„Какво творятъ противницитѣ на националната ни църква“*, съ цель да обърнемъ вниманието на читателитѣ си върху католишката напасть у насъ, която напасть не престава да дразни и обижда православния български народъ съ своитѣ провокации, и действително смѣшни постижения, нѣщо, което е разгнѣвило официоза на католишката пропаганда у насъ, която чрезъ перото на г. Др. се помжчи да ни отговори, служейки си съ баснята за Дервишъ Ходжа.

Ето въ какво се състои самата работа. Тъй нареченитѣ „католишки мисионери“ у насъ, по знайни и незнайни пжтища сж успѣли да заблудятъ нѣколко българи и да ги заставятъ да напуснатъ родната православна църква — българската духовна общность и да станатъ католици. Измѣнили си вѣрата и отишли въ църквата, наречена паптистка. Скжсали сж, значи, съ славната история на българскитѣ царе, патриарси и народни светци — отрекли се отъ вѣрата на светитѣ братя Кирилъ и Методия, на св. Климента Охридски, на Отца Паисия и сж се притаили въ църквата на чуждата пропаганда. Съ това лекомислие на доброволно отричане отъ нашата, българска духовна общность, за да станатъ чужди за насъ и ние за тѣхъ.

Наблюдавайте ги, и ще видите колко сж гузни при народни праздници и тържества. Срамуватъ се и като че ли чуватъ общия повикъ на народно негодувание: продажници, вѣроотстжпници, народни вредители и пр. По чувствителнитѣ отъ тѣхъ, на такива дни не излизатъ на показъ, а нахалнитѣ дружатъ и се навиратъ въ очитѣ на чужденцитѣ, които, поканени отъ политесъ, присжтствуватъ.

Мнозина отъ тия вѣроотстжпници чувствуватъ неестественото си положение, а нѣкои пъкъ осъзнали се, търсятъ начини и време, за да се върнатъ тамъ, гдето сж всички българи, и заедно да се отпразднува Коледа, Великдень и всички църковни и национални праздници. И всички съ едно сърдце и съ една душа да се радватъ и да работятъ като братя по кръвь и вѣра.

Това хубаво намѣрение и народно и вѣрско осъзнаване раклаща почвата подъ нозетѣ на „мисионеритѣ“ католици — патери, и омаловажава „голѣмото“ имъ „постижение“ и ги злепоставя предъ папата — чиито агенти сж.

За да не ги сполети тая зла участь, тѣ побързаха да открият католишки клубъ въ София.

Тѣ се събиратъ и подъ формата на литературни забави и други развлечения и по тоя начинъ да не може да се осуетятъ добритѣ имъ намѣрения. Сграбчили плячката здраво въ ржцетѣ си, не имъ се ще да я пуснатъ.

За този прословутъ „католишки клубъ“ какво ли не се писа въ в-къ „Истина“? Читателя, а главно и папата, който ги субсидирва, мислятъ, че кой знае какво нѣщо сж направили *въ столицата на православна България*. Казахме, че днесъ, когато преживѣваме такива исторически и върховни моменти, не му е сега времето да се дразни народа ни. Не е добре избранъ момента, за да кжсаме живи части отъ църквата и да ги правимъ католици, като отъ горе на това и клубове да имъ откриваме. Нито пъкъ да споримъ за главеняването на „общия баща“ — папата и за други католишки измишльотини. Тия вредители народни, облѣчени въ раса, и съ чужди паспорти, трѣбва да имъ се посочи границата, щомъ злоупотрѣбяватъ съ нашата търпеливость. Ние си имаме вѣра, църква, родно духовенство и висша църковна управа. Ние сме си християни и нѣмаме нужда нито отъ мисионеритѣ имъ, нито отъ клубоветѣ имъ.

Всичко това страшно е разлютило ситѣ около в. „Истина“ и въ бр. 893 — 1. V. 1942 г. г. Др. ме съветва да не говоря и пиша по тоя въпросъ, за да съмъ си останелъ философъ (за тѣхъ, разбира се). А щомъ говоря и пиша, изгубвалъ съмъ си философскитѣ способности и съмъ ставалъ глупавъ (за г. Др., разбира се).

Понеже съмъ български православенъ свещеникъ, далъ обетъ да служа вѣрно и честно на Бога и народа си, азъ бѣхъ длъженъ да кажа самата истина и вече я казахъ.

Католицитѣ въ католишкитѣ страни сж свободни да си подреждатъ духовния животъ, както намѣрятъ за добре. Това е изключително тѣхна работа. На всѣко постижение въ вѣрата, благочестието и истината ние ще се радваме. Никога не сме се бъркали въ тѣхнитѣ вжтрешни недоразумения, както и въ разпоредбитѣ и замислитѣ на папитѣ, отнасящи се до католишкитѣ народи. Това у насъ е принципъ.

Вие, обаче, българи — ренегати, които се подвизавате въ колонитѣ на в-къ „Истина“, продали съвѣстьта си за шепа леща на чуждата пропаганда; вие, които дѣлитѣ народа на вѣрски групи и лукаво отправяте стрели срещу българската православна църква, ще си останете народни врагове. Вие вършите престжпления спрямо собствениятъ си народъ и ставате съучастници съ протестантитѣ, адвентиститѣ, сжботянцитѣ и пр. все чужда стока, заплатена скжпо и прескжпо отъ разни чуждестранни интернационали. Ето защо, азъ отъ тая скромна трибуна викамъ: Българи, отъ села и градове, внимавайте, вълка иде облѣченъ въ овча кожа!

Лукавството на ситѣ около в. „Истина“ обаче не спира до тукъ. Тѣ казватъ и пишатъ: Въ Германия има католици и протестанти и това не е пречело да бжде Германия една отъ най-културнитѣ страни и пр. т. е., тамъ има две и повече вѣроизповедания и пакъ живота си вървѣлъ. Такъвъ въпросъ за една единна вѣра не се е повдигалъ тамъ. Вѣрно ли е това? Не. Сътрудницитѣ около в. „Истина“, които се кичатъ съ разни докторати и титли, не трѣбва да заблуждаватъ читателитѣ си. Кой не знае, че идеолозитѣ на национал-социалистическа Германия отдав на сж повдигнали този въпросъ, и искатъ духовна унификация, т. е. една нация, единъ езикъ, една вѣра и че този въпросъ е на дневенъ редъ, тъй като сегашното положение не може вече да продължава.

Въ брой 9, въ отдѣла „Изъ чуждия печатъ“, ние отбелязахме, че сжщия процесъ се развива и въ Съединенитѣ щати, гдето се правятъ вече голѣми усилия за една единна национална вѣра и църква. Тогава защо вие, всезнаещитѣ „учени“, „мисионери“, все „доктори“ заблуждавате българския народъ, че щомъ у културнитѣ народи е имало две или повече вѣроизповедания, защо да нѣма и въ България? Това свидетелствува, че вие сте или чужденци, или ренегати, за да не ви боли за този народъ. Ако искате повикайте и Дервишъ Ходжа, къмъ когото сте се обърнали за съвѣтъ, за да ни уязвитѣ въ лукавството си и той ще ви каже, че сте на погрѣшенъ пжть. Нашия тъй добъръ трудолюбивъ и вѣрующъ български народъ отърси се отъ попечителството на папитѣ, който си има своитѣ идеи и елате при народа си, ако ли пъкъ и това не можете направи, мѣстото ви не е въ страната на св. Кирилъ и Методия и на отца Паисия, а въ джунглитѣ, между кафритѣ, тамъ да мисионерствувате. Когато тръгните за тамъ, съ цвѣтя ще ви изпратя.

Geminat peccatum, quem delicti non pudet. (Удвоява се грѣха на онзи, който не се срамува отъ престжплението си.)

Petronius

ОТГОВОРЪ

на два въпроса, зададени отъ Г. Н. О.

Сгрешилъ ли е Иисусъ Христосъ, когато прикованъ отъ евреитѣ на кръста е извикалъ: „Боже мой, Боже мой, защо си Ме оставилъ?“ (Мат. гл. 27-46) Отговора на така зададения въпросъ намираме въ словото Божие. Нека се обърнемъ къмъ него.

Преди да сторимъ това, нека всѣки знае и помни, че дори и най-върлитѣ врагове на Христа, неговитѣ съвременици — книжницитѣ и фарисеитѣ, които го дебняха и следяха, не дръзнаха да го обвинятъ въ какъвто и да е грѣхъ. (Иоанъ — 8. 46) „който грѣхъ не стори, нито лъжа се намери въ устата му“. „Кой отъ Васъ ще ме укори въ грѣхъ?“ (I Петъръ 2. 22.; Исая 53. 9.; Евреи — 4. 15). „Единствения непороченъ и чистъ Божий Агнецъ, който взема грѣховетѣ на свѣта“ (I Петъръ 1. 19; Иоанъ 1. 25.)

Спасителя дойде да спаси човѣшкия родъ, но да изпълни и предсказанията на пророцитѣ за Него. (Мат. 5-17-18 Иоан. 1-45.)

Така напримѣръ св. Иоанъ пише: „Следъ това Иисусъ като знаеше, че всичко е вече свършено, за да се сбждне писанието, казва: жаденъ съмъ. Тамъ имаше съдъ, пъленъ съ оцетъ. Войницитѣ напоиха гжбата съ оцетъ, надѣнаха я на Исапова тръстъ и я поднесоха на устата му. А когато Иисусъ вкуси отъ оцета, рече: свърши се! И като наведе глава, предаде духъ“ (Иоанъ 19-28-30

Това събитие е предсказано и въ 68 пророчески псаломъ, ст. 22, кждето се казва: „И дадоха ми за храна злъчка и въ жаждата ми, съ оцетъ ме напоиха.“

Божиятъ гнѣвъ, който тегнеше върху цѣлиятъ човѣшки родъ, се бѣ събралъ тъй да се каже, въ този моментъ само върху Иисуса Христа (II Кор. 5-25).

А той съ кръстнитѣ си страдания и смъртьта си принесе изкупителната жертва на Бога — отца, за грѣховетѣ на цѣлия свѣтъ, и каточе ли въ момента на тия страдания Богъ отецъ Го е оставилъ, за да приеме благоволението, принесено отъ Иисуса Христа, като жертва за изкупване грѣха на човѣчеството, като придоби за човѣшкия родъ вѣчно изкупление (Евр. 9.12).

Следователно, тоя е смисъла на думитѣ, казани отъ Христа, при кръстнитѣ му страдания.

Богъ го възкреси отъ мъртвитѣ, и Той въ продължение на много дни се явяваше на тѣзи, които бѣха възлѣзли съ Него наедно отъ Галилея въ Иерусалимъ и които сж негови свидетели предъ народа (Дѣян. Ап. 13.29—31).

Ето какво стори между другото следъ като възкръсна отъ мъртвитѣ: „И взе та яде предъ тѣхъ“ (т. е. предъ апостолитѣ) и имъ рече: „ето това е, за което ви бѣхъ говорилъ, когато бѣхъ още съ васъ, че трѣбва да се изпълни всичко писано за мене въ закона Моисеевъ и у пророцитѣ и въ псамитѣ“. Тогава имъ отговори ума, за да разбератъ писанията (Лук. 24.43—42).

Недѣлчо Минчевъ

(следва)

Съобщения

Когато правите справка, смѣна на адресъ и др. винаги изпращайте абонаментния си номеръ. Така ни улеснявате много, който получава два броя, нека върне единия въ редакцията, за да го спремъ.

Всѣки абонатъ може да си плати абонамента отъ 20 лв. на енорийскиятъ си свещеникъ. Тѣзи отъ абонатитѣ, които сж вънъ отъ Варненската и Преславската Епархия могатъ да пратятъ абонамента си въ пощенски или гербови марки.

Четете в-къ „Християнска защита“

ИЗЪ ЖИВОТА НА ЕПАРХИЯТА

На 14 май — Възнесение Господне — Негово Високопреосвещенство Епархийскиятъ Архиерей посети гр. Шуменъ и отслужи св. Литургия въ катедралната църква по случай храмовия й праздникъ, а на другия день отслужи въ сжщия храмъ благодарственъ молебенъ по случай именния день на Негово Величество Царя. Присжтствуваха областния директоръ г. Пеневъ и всички официални лица.

На 17 май — недѣля — посети гр. Търговище и отслужи въ катедралния храмъ света Литургия.

На 21 май Епархийския архиерей посети гр. Омортагъ въ връзка съ предстоящия строежъ на здание за църковенъ пансионъ. Въ сегашното църковно здание е уреденъ времененъ пансионъ за 12 ученички, а следъ разширяването му ще се приематъ около 50 ученички на пъленъ пансионъ. Това дѣло на Негово Високопреосвещенство се посрещна съ искрена радость и благодарность отъ гражданството и учителството на мѣстния гимназиаленъ клонъ.

На 22 май посети курортната мѣстность надъ с. Черни връхъ, преславско за да нагледа работитѣ по строежа на детското лѣтовище. Строи се голѣма и удобна двуетажна сграда, която ще побира около 100 деца.

На 24 май, отслужи св. Литургия въ монастира „св. Кирилъ и Методий“ край гр. Преславъ. Храма на монастира бѣ препълненъ отъ народъ, дошелъ отъ града и близкитѣ села. Негово Високопреосвещенство произнесе сърдечно и назидателно поучение.

На 25 май — св. Духъ — Епархийскиятъ архиерей посети гр. Добричъ, дето въ катедралната църква, по случай храмовия й праздникъ отслужи св. Литургия. Негово Високопреосвещенство бѣ сърдечно причаканъ и посрещнатъ предъ храма отъ духовенството и всички учащи се, членове на ученическитѣ хр. д-ва въ града.

Шуменскиятъ архиерейски намѣстникъ, Протоиерей Д. Попвасилевъ е ималъ миналата седмица втора конференция съ учителитѣ и свещеницитѣ отъ повѣрената му духовна околия. Следъ Търговище, сега се е състояла конференция по-многолюдна отъ първата, въ градъ Нови-Пазаръ. Участвували сж освенъ ржководителитѣ на ученическитѣ християнски дружества и всички срѣдищни директори и главни учители отъ околията. Конференцията е минала при образцовъ редъ и при повишенъ интересъ къмъ дѣлото на вѣрата въ живота и въ училището. Свещеници а учители сж изживѣли хубави часове ни братска дружба.

Вечерьта следъ конференцията о. Дошо е прочелъ предъ гражданството една отъ своитѣ религиозно-поетични сказки. На следния день говорилъ беседа въ читалището на с. Мировци, сжщата околия, а после обходилъ редица села, въ които направилъ водосвети и беседвалъ съ християнитѣ.

Презъ м. мартъ отецъ Дошо изнесе редица публични религиозни сказки съ голѣмъ успѣхъ въ градоветѣ Русе, Тутраканъ, Силистра и Добричъ.

На 15. 16. 17 май шуменския архиерейски намѣстникъ Протоиерей Д. Попвасилевъ е посетилъ гр. Провадия, и отъ името на ученическитѣ Хр. Д-ва е изнесѣлъ три навременни сказки: *„Животъ, хармония и красота“*, *„Човѣкътъ-царь и работникъ“*, за ученицитѣ отъ висшитѣ класове *„Съвестьта у човѣка като доказателство за сжществуването на Бога“*, а на 18. V. предъ околийското свещеническо събрание *„Трагедията въ душата на енорийския свещеникъ“*.

Всички сказки, както предъ ученицитѣ, така и предъ гражданитѣ и свещеницитѣ, били изнесени съ нуждната вещина, чарь и топлота, а отъ слушателитѣ били възнаграждавани съ сърдечни и бурни ржкоплѣскания.